

РЕШЕНИЕ

№ 18099

гр. София, 13.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 29.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **2679** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на К. А. /К. А., [дата на раждане], гражданин на Република Т., срещу Заповед с рег. № 5401 ПАМ 68/ 08.02.2026 г. на началника на ГКПП - В., с която, на основание чл.39а, ал.1, т.4 и чл.42з, ал.1, т.1 във вр.с чл.10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ, му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) "Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите членки на Европейския съюз" за срок от пет години, считано от датата на изпълнение на наложената на чужденеца принудителна мярка "Експулсиране".
В жалбата се твърди, че обжалваният отказ е незаконосъобразен. Конкретно е посочено, че в него липсват конкретни и индивидуализирани мотиви. Твърди се, че не е доказано, че жалбоподателят е знаел за чуждата самоличност на спътника си и не е знаел или допуснал, че извежда лице в нарушение на закона, а административният орган е изградил изводите си на предположение. Излага доводи за нарушение на принципа за съразмерност, закрепен в чл. 6 от АПК. Счита, че не са събрани доказателства за обществена опасност и не е установено жалбоподателят да е извършил престъпление или административно нарушение. Моли съда да отмени отказа. Не претендира разноски.
Ответникът, началникът на ГКПП – В., Гранично полицейско управление В. към Регионална дирекция „Гранична полиция“ Р., Главна дирекция “Гранична полиция” на МВР, представя административната преписка. Оспорва жалбата. В писмени бележки излага подробни доводи за законосъобразност на обжалвания отказ. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Не претендира разноски.

Административен съд София-град, като прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената по делото административна преписка се установява, че на 07.02.2026 около 00:00 часа при осъществяване на компенсирани мерки по метода “анализ на риска“ на граничен преход В. – К. е задържан К. А. / К. А., мъж, [дата на раждане], притежаващ паспорт № S35218297, издаден на 03.12.2022г. от Република Турция, валиден до 03.12.2032г., без адресна регистрация в България, водач на лек автомобил, направил опит да изведе в друга държава чужд гражданин М. К. / М. К. без документи за самоличност, който не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. Изготвено е предложение с рег. № 5401р-2283/08.02.2026г. на ПИ в 01 ГОДГ при ГПУ В., от което се установява, че като пътници в автомобила са пътували лицата: В. Т. Х. с ЕГН [ЕГН] и немският гражданин К. О., [дата на раждане], представящ за проверка немска лична карта № L. и немско свидетелство за управление на МПС с № 7B5825K1C28. При извършване на проверката при служителите е възникнало съмнение относно истинността на представените немски документи за самоличност. Установено е, че лицето е М. К./ М. К., [дата на раждане] в Турция, гражданин на Турция, по негови данни без документи за самоличност и без адресна регистрация в България. Извършена е справка в АИС “ИД” на лицата, която не е дала резултат. При извършена справка в АИС - Граничен контрол се установява, че МПС-то и лицата нямат регистрирани пътувания. Случаят е докладван на дежурният разследващ полицай при ГПУ В. и е образуван ЗМ № 32/07.02.2026г. по чл. 281 от НК по описа на ГПУ В.. Чужденецът М. К./ М. К. не могъл да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. Във връзка с изложеното и с цел да се предотвратят нови правонарушения от чужденците е предложено на турския гражданин К. А./ К. А. да бъдат наложени ПАМ по ЗЧРБ “Експулсиране”, на основание чл. 42, ал.1, т.2 вр. с чл.10, ал.1, т. 4 от ЗЧРБ и “Забрана за влизане и пребиваване на територията на България”, на основание чл. 39а, ал.1, т.4 и чл. 42з, ал.1, т.1 вр с чл. 10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ за срок от 5 години. На турския гражданин М. К./ М. К. е предложено да бъдат наложени ПАМ “Връщане до страна на произход - Турция” и „Забрана за влизане и пребиваване на територията на Република България” за срок от 5 години. Като се е позовал на предложението, със заповед № 5401 ПАМ-67 от 08.02.2026г. началникът на ГККП - В., на основание чл. 39а, ал.1, т.3 и чл. 42, ал.1, т.2 във вр. с чл.10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ, е наложил ПАМ “Експулсиране“ на чужденеца К. А./ К. А..

С обжалваната в настоящето производство заповед № 5401 ПАМ-68 от 08.02.2026г. на началника на ГККП - В. на основание чл.39а, ал.1, т.4 и чл.42з, ал.1, т.1 във вр.с чл.10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ на К. А./ К. А. е наложена ПАМ “Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите членки на Европейския съюз” за срок от пет години, считано от датата на изпълнение на ПАМ “Експулсиране” на чужденеца.

Заповедта е връчена на жалбоподателя при участието на преводач на 08.02.2026 г., което е удостоверено с подписите на преводача и чужденеца.

Недоволно от издадената заповед № 5401 ПАМ-68 от 08.02.2026г. на началника на ГККП - В., лицето я оспорва пред съда с жалба от 20.02.2026г. пред Административен съд - Видин.

От ответника е изпратена административната преписка по издаване на обжалваната заповед и доказателства за компетентността на органа, издал административния акт.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, адресат на акта, за която е налице правен интерес от оспорването, поради което жалбата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, съдът констатира, че оспорената заповед, е издадена в писмена форма и от компетентен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица могат да издават този вид принудителни административни мерки. По делото е приложена заповед № 4066з – 101 от 15.01.2026 г. на Директор на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Р., от която е видно, че той оправомощава главен инспектор Т. П. Т. – началник на ГКПП В. да налага ПАМ по ЗЧРБ. Следователно, издателят е материално и териториално компетентен орган да наложи оспорената ПАМ съобразно чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ, вр. чл. 146, т.1 от АПК.

Видно от доказателствата по делото, административният орган е издал акта си, след като е изяснил фактите и относимите обстоятелства от значение за случая. В мотивите на акта са изложени фактическите обстоятелства, които обосновават съдържанието на разпореденото волеизявление по чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Зачетено е правото на адресата да участва в административното производство и е осигурена възможност да разбере неговото съдържание и съответно да организира защитата си. В тази връзка съдът отчита, че в административното производство не са допуснати процесуални нарушения и той е издаден в законоустановената форма.

В настоящия случай в акта за налагане на ПАМ органът се е позовал чл. 42з, ал. 1, т. 1, предвиждащ забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на ЕС, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Според т. 4 на последната разпоредба се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, за когото има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. В случая от посочените в заповедта фактически основания за издаването ѝ недвусмислено се извежда съдържанието именно на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ - наличието на данни, че жалбоподателят като чужденец е направил опит за извеждане на лица в други държави. Същевременно административният орган е препратил изрично към мотивите, изложени в предложението рег. № 5401р-2283/08.02.2026 г. Практиката мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаване на обжалвания индивидуален административен акт, се прилага трайно, не противоречи на закона и е в съответствие с тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС. Ето защо, съдът приема, че същите са достатъчни, за да бъде приложена посочената разпоредба. В тази връзка следва, че заповедта е мотивирана, включително и чрез препрещане в съдържанието ѝ към посоченото предложението. Изложените в предложението мотиви съответстват на посоченото в оспорената заповед правно основание за издаването ѝ, поради което следва, че са налице предвидените в чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ предпоставки за прилагане на ПАМ.

От предложението се установява, че след като случаят е докладван на дежурен разследва полицай при ГПУ В. е образувано ЗМ № 32/07.02.2026г. по чл. 281 от НК по описа на ГПУ В..

Във връзка с твърдението в жалбата, че жалбоподателят не е знаел за чуждата самоличност на спътника си и не е доказано, че е целял или допускал, че извежда лице в нарушение на закона, следва да се отбележи, че нормата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ не изисква посочената дейност да е установена с влязла в сила присъда, или пък да има висящо досъдебно производство. Достатъчно е да има данни за такава дейност, което в случая е установено.

Неоснователна е и тезата на жалбоподателя относно срока на наложената мярка. По силата на Съображение 13 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО използването на принудителни мерки следва да бъде изрично подчинено на принципите на пропорционалност и ефективност на предприеманите мерки и преследваните цели. Това изискване следва да е изпълнено и съобразно

чл. 6, ал. 2 и ал. 4 АПК. Според Съображение 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО следва да се въведе забрана за влизане, забраняваща влизането и престоя на територията на всички държави-членки. Срокът на забраната за влизане следва да бъде определен, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение в отделния случай и неговата продължителност не бива, по принцип, да надвишава пет години. Това изискване е уредено и в чл. 11, пар. 2 от Директива 2008/115/ЕО, според който продължителността на забраната за влизане се определя, като надлежно се вземат предвид всички обстоятелства от значение за отделния случай, и по принцип не надвишава пет години. Тя може обаче да надвиши пет години, ако гражданинът на трета страна представлява сериозна заплаха за обществения ред, обществената или националната сигурност.

С оглед позоваването на предложение рег. № 5401р-2283/08.02.2026 г. съдът приема, че оспореният акт се базира на индивидуална преценка на случая на жалбоподателя, като продължителността на ПАМ е съобразена с всички установени по случая обстоятелства съобразно чл. 11, пар. 2 от Директива 2008/115/ЕО. На 07.02.2026 г. при осъществен на компенсиращи мерки по метода “анализ на риска” на граничен преход В. - К. турският гражданин К. А./ К. А., като водач на лек автомобил е направил опит да изведе от територията на Република България в чужда държава чужд гражданин, представи неистински документи, които не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. Следователно, съпричастността на жалбоподателя към установеното нарушение съответства на основанието за налагане на ПАМ по чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ и е пряко насочено срещу режима на влизане и пребиваване на чужденци на територията на страната. Ето защо съдът приема, че определеният с оспорената заповед максимален срок на налагане на ПАМ от 5 години е пропорционален и съразмерен на преследваната цел. Последното е в съответствие с решение № 1626 от 19.02.2025 г. на ВАС по адм. д. № 618/2025 г.; решение № 5366 от 22.05.2023 г. на ВАС по адм. д. № 43/2023 г., IV отделение; Решение № 8942 от 13.10.2022 г. на ВАС по адм. д. № 7289/2022 г., IV отделение.

Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона – предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, конкретно да не се допускат до територията на страната чужденци, които не спазват установения в страната правен ред.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните и материалните правила по издаването ѝ и е съобразена с целта на закона, поради което подадената жалба срещу нея следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на спора при липса на искане от страна на ответника, разноски не следва да се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение, 65 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. А./ К. А., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, срещу Заповед с рег. № 5401 ПАМ 68/ 08.02.2026 г., издадена от началника на ГКПП - В..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия:

